

Missatge de Nadal de Sa Majestat el Rei

24 de desembre de 2018

Bona nit.

En aquests dies tan especials, en els quals sempre ens han d'unir els millors sentiments, us desitjo, juntament amb la reina i les nostres filles, la princesa Leonor i la infanta Sofía, un bon Nadal i que l'any 2019 pugueu veure complerts els vostres anhels i aspiracions.

Avui no vull deixar de recordar els qui viu una situació difícil per raons personals, econòmiques o socials; o els qui sou lluny de casa vostra i d'aquells que estimeu. En aquestes hores, que han de ser per a l'alegria i la celebració, el nostre cor i el nostre pensament són al vostre costat, i el nostre major desig és que totes aquestes circumstàncies quedin aviat enrere.

Al llarg dels darrers anys us he transmès, la nit de Nadal, les meves inquietuds i reflexions sobre la nostra democràcia; sobre la cohesió social i territorial, l'economia i l'atur o l'educació; també sobre la corrupció, el terrorisme o la violència contra les dones, una violència de ben trista actualitat que mereix sempre la nostra repulsa i condemna més enèrgica i l'afany de tota la societat per erradicar-la de la nostra vida. Totes aquestes qüestions que acabo d'esmentar ens continuen preocupant, per descomptat, molt seriosament.

Permeteu-me que aquesta nit us parli d'un tema que també em sembla molt important. Vull parlar-vos de la nostra convivència, dels principis en què s'inspira, pensant en el present i també en el futur, en les nostres generacions més joves, a les quals avui m'adreçaré especialment.

El passat 6 de desembre, de resultes del 40è aniversari de la nostra Constitució, vaig recordar novament els ideals que van animar i unir els espanyols durant la transició política i que han estat el fonament, la base de la nostra llibertat i del nostre progrés d'aquests darrers quaranta anys: la reconciliació i la concòrdia, el diàleg i l'entesa, la integració i la solidaritat.

Els qui van viure aquells anys saben bé que, si hi ha una cosa que els defineix, va ser el valor de treballar junts i units pensant en el nostre país i el seu futur; va ser la voluntat dels espanyols d'entendre's i la dels líders polítics, econòmics i socials d'arribar a acords, malgrat estar molt distanciats per les seves idees i sentiments.

A tots els unia un objectiu molt clar: la democràcia i la llibertat a Espanya; definir unes regles comunes que garantissin la nostra convivència. I ho van aconseguir. D'aquest èxit ens hem beneficiat les generacions següents; i el que hem de fer avui és tot el que estigui a les nostres mans perquè aquests principis no es perdin ni s'oblidin, perquè les regles que són de tots siguin respectades per tots. I d'aquesta manera assegurar als joves, amb més garantia, noves dècades de progrés i avenç com les que nosaltres afortunadament hem conegut.

Els qui van ser protagonistes o testimonis de la transició de segur que entindreu molt bé el que acabo de dir. Als que no van viure aquell temps, i especialment a les generacions més joves, tenim el deure de fer-vos partícips d'aquell període de la nostra història, d'aquest camí que permet entendre per què i com Espanya ha aconseguit el canvi més radical de la seva història; per què i com ha avançat i prosperat tant la nostra societat des d'aleshores.

Jo crec que això és necessari, sí, però també crec que no és suficient. Perquè com a societat tenim un deute pendent amb els nostres joves. Som responsables del seu futur i les circumstàncies d'avui dia no són, ni de bon tros, les més fàcils.

Els joves viuen immersos en la realitat d'una societat tecnològica —de canvis continus i accelerats— que planteja nous interrogants, però que alhora està plena de noves oportunitats. Teniu talent, creieu en la pau, esteu oberts al món perquè sou i us sentiu europeus, sou solidaris, esteu compromesos amb les causes socials, amb la lluita contra el canvi climàtic i la defensa del medi ambient. Voleu viure i conviure, però teniu problemes seriosos.

Sabeu que és molt difícil trobar feina sense una formació adequada. Molts la teniu, però de vegades us veieu obligats a ocupar un lloc de treball que no és per al que us heu preparat o que no respon a les vostres expectatives. I us hem d'ajudar: perquè pugueu construir un projecte de vida personal i professional, amb una feina i un salari dignes; a tenir un lloc adequat on viure i, si així ho voleu, a formar una família i poder conciliar amb la vida laboral.

La nostra responsabilitat, la de tota la nostra societat, és que la vostra capacitat, la vostra motivació, la vostra il·lusió i esforç, vencin les dificultats; perquè tenim l'obligació —comptant amb vosaltres, amb la vostra energia— de continuar construint dia a dia un país millor, més creatiu, més dinàmic i sempre en avantguarda; una Espanya més cohesionada socialment i més compromesa amb la igualtat real entre homes i dones.

Avui, que vivim en una democràcia establerta i que compartim uns mateixos principis i valors amb altres democràcies del nostre entorn, és imprescindible que assegurem en tot moment la nostra convivència.

Una convivència que es basa en la consideració i en el respecte a les persones, a les idees i als drets dels altres; que requereix que cuidem i reforcem els profunds vincles que ens uneixen i que sempre ens han d'unir a tots els espanyols; que és incompatible amb el rancor i el ressentiment, perquè aquestes actituds formen part de la nostra pitjor història i no hem de permetre que reneixin; una convivència en què la superació dels grans problemes i de les injustícies mai no pot néixer de la divisió, i encara menys de l'enfrontament, sinó de l'acord i de la unió en vista dels desafiaments i les dificultats.

Una convivència, en fi, que exigeix el respecte a la nostra Constitució; que no és una realitat inerta, sinó una realitat viva que empara, protegeix i tutela els nostres drets i llibertats. Tots els projectes necessiten uns fonaments sòlids, i l'Espanya d'avui els té, perquè estan fets d'una voluntat decidida de concòrdia, pau i entesa.

I aquesta és la reflexió que us volia fer arribar aquesta nit: que la convivència —que sempre és fràgil, no ho oblidem pas— és el patrimoni més important que tenim els espanyols. L'obra més valuosa de la nostra democràcia i el millor llegat que podem confiar a les generacions més joves; i, per això, hem d'evitar que es deteriori o s'erosioni; l'hem de defensar, cuidar, protegir, i fer-ho amb responsabilitat i convicció. Així ho hem demostrat durant aquests darrers quaranta anys de llibertat, perquè hem cregut en nosaltres mateixos i en les nostres pròpies forces.

Ara hem de valorar amb orgull allò que som, allò que hem fet, i confiar en el que podem fer entre tots, allunyant el desencant o el pessimisme. Hem de ser conscients de la nova realitat que ens imposa el segle XXI i ser capaços d'assolir consensos cívics i socials que assegurin el gran projecte de modernització d'Espanya.

Amb aquesta esperança i confiança en el futur, continuem endavant.

Amb coratge i sense descans. Perquè tots podem fer molt pel bé comú i superar-nos cada dia; fent cadascú allò que ens correspon i donant suport a qui compleix la seva obligació; animant qui ho necessita — sense que ningú no quedi enrere— i sumant totes les nostres forces en el desig d'una Espanya sempre millor, perquè els espanyols ho mereixem.

A tot això us animo. Gràcies per escoltar-me i us desitjo novament a cadascun de vosaltres i a les vostres famílies un molt bon Nadal.

Eguberri on. Feliz Navidad. Boas festas.
Bona nit. I feliç i pròsper 2019.